

כמו אהרן, שהרי אהרן זכה בנבואה עליונה על כל שאר הכהנים. זכה בכחפה על כלם. מושה זכה בנבואה, ושפט בכהננה עליונה. שמואל זכה בשפטון. מה משה היה קורא והקדוש ברוך הוא משיב לו מיד - אף בשמייאל כתוב (שמואל א' יט) **הלא קציר חטאים ביום אקרע אל ה' ויטן קלות וגוו'**. אבל לא עלה לדרגה עליונה כמשה. מה אהרן היה משפט בכהננה אצל הקדוש ברוך הוא - אף שמואל היה משפט לפני הקדוש ברוך הוא, אבל לא עלה

בשמושע עליון כמו אהרן.
ותדבר בך הוא: **שלשה הם שהיו נביאים נאמנים ושםשו בכהננה.** אחד משה, ואחד אהרן, ואחד שמואל. **ואם אמר ששמואל לא הרשיך (שמש) בכהננה,** אלא אחר היה שמש בכהננה, ומיהו? ירמיהו - לא בך! שהרי כתוב (ירמיהא) מן הכהנים אשר בענთות. מן הכהנים היה, אבל לא שפט. שמואל שמש בימי עלי, ומשה פעם אחת בלבד אומם שבעת ימי הפלואים.

שמואל זכה לנער, שפתח (שמואל א' יט) והנער (שםואל א' יט) ושםואל משרת. ובгинז דקימא בהאי דרגא, ורקאי אליו כמשה ואחרן. **מן דנטיל להאי נער,** זכי ביה, זכי באינוי דרגין עלאין, דקימין בהו משה ואחרן.

הברובים הם זהב, כמו שפראוריה, ממשום שיטוצאים מצד הזהב, ולא מערב בהם כסף ולא גון אחר, וזהו גון זהב ירקוק. במשבון מתערבי גונין, מתערבים הגונים זהב וכיסף ללבת אחד, להיות סוד שלמעלה באחד. עוד נחשת להיות עם, וללבת בין כל האזרדים, שתחמוץ שלמות בכל

אהרן זכה בנבואה עללה, על כל שאר כהני.
זכה בכהוננה על כלו.
משה זכה בנבואה, ושפט בכהוננה עללה. **שמואל זכה בתרוייה.** מה משה היה קורי, וקדושא ברייך הוא אתיב לייה מיד. אף **שמואל כתיב ביה,** (שמואל א' יט) **הלא קציר חטאים ביום אקרע אל יי' ויתן קלות וגוו'**. אבל לא סליק לדרגא עללה כמשה. מה אהרן היה משפט בכהוננה גבי קדושא ברייך הוא, אף **שמואל היה משפט קמי קדושא ברייך הוא,** אבל לא סליק **בשמואל עללה כאחרן.**
ומלה הCY הוא. תלתא איןון דהו נביאי מהימני, ושפט בכהוננה. חד משה, וחד אהרן, וחד שמואל. ואיז תימא **שמואל לא משיך (ס"א שפט) בכהוננה,** אלא אחראי היה **דשפט בכהוננה,** ומנו (דף ג' ח' ע"ב) ירמיהו. לאו הCY, דהא כתיב, (ירמיה א') **מן הכהנים היה,** אבל לא שפט. **ושמייאל בימי דעליל שפט.** וממש שפט זמנה חדא, כל אינוי שבעת ימי מלואים.
שמואל זכה לנער, דכתיב, (שמואל א' יט) והנער נער. (שםואל א' יט) **ושמייאל משרת.** ובгинז דקימא בהאי דרגא, ורקאי אליו כמשה ואחרן. **מן דנטיל להאי נער,** זכי ביה, זכי באינוי דרגין עלאין, דקימין בהו משה ואחרן.

ברובים איןון זהב, כמה דאוקסמה, בגין דנטקי מסטרא זהב, ולא אתערב בהו כסף, ולא גון אחר, ורקאי אליו גון זהב ירקוק. **במשבון מתערבי גונין,** זהב וכיסף למיחך בחדר, למיחוי רזא דלעילא בחדר.תו נחשת למיחוי בגדיהו, ולמייזל בגיןהו כל סטרין, לאשתקחה שלימו

באחד, שפטות זהוב וכסף ונחשת. דבר אחר זהוב וכסף - זה שהזוזר לכסף, וכסף לזהוב, והכל בולול יחד ובמקום אחד. בשלוש צורות הזוזר: פאש אריך לשמה ולא לדין - זהוב. פאש אריך לרוחמים לדין - כסף. פאש אריך תקרף לדין - כסף. נחשת.

ועל זה הסתפל משה במעשה של נחשת הנחשת, שפטות ויעש משה נחשת, והיה יודע המקום של התוך הזובב באומה נחשת, משום שוחש הוא כלשונו, ומקומו היה יודע. שהרי הקדוש ברוך הוא לא אמר לו אלא עשה לך שرف, והוא בא ועשה נחשת, שפטות ויעש משה נחשת נחשת. מה הטעם?

אלא מקום היה יודע, ועקר הרבר היה, שהרי בראשונה כתוב וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים, וכתוב נחשת שرف. עקרם הוא נחשת. ומשום שםשה היה יודע את העקר ווהרשיש והיסודות מאותו מקום, עשה בחש וסתמך עליו. מה הטעם? כי ישראל חטא בלבונם, שפטות וידבר העם באלהים ובמשה, ועל זה וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים.

ומשה לא הלק אלא אחר העקר ועשה נחשת נחשת באוטו גון שאריך לו, שהרי מקומו היה נחשת, והקדוש ברוך הוא לא אמר לו מפה עשה, ומשה התבונן ועשה אותו מנהשת כפי שאריך למקומו. מננו לנו? ושפטות ויעש משה נחשת נחשת וישמו על הגיס. מה זה על הגיס? על אותו רשם שהוא למעלה.

והרי שנינו, בכל מקום הנחשת הזה הולך אמר סוד של אשת חיל,

בכלא בחדא, דכתייב זהוב וכסף ונחשת. דבר אחר זהוב וכסף. זהוב דאתהדר לכסף, וכסף לזהוב, וכלא אהפליל בחדא, ובדווקפתא חדא. בתלת גוונין אתהדר, בד אצטראיך להזרותא ולא דינא, זהוב. בד אצטראיך לרוחמי, כסף. בד אצטראיך פקפא דдинא, נחשת.

ועל דא אסתפל משה, בעובדא דנחש הנחשת, דכתייב (במדבר כא) ויעש משה נחשת, והוה ידע אחר דהתוכא זהוב בההוא נחשת, בגין דנחש בליישנא דיליה הוא, ואתריה היה ידע. דהא קדשא בריך הוא לא אמר לייה אלא עשה לך שرف, ואיהו אתה שעבד נחש נחשת, דכתייב ויעש משה נחשת נחשת. מי טעם?

אלא אחר היה ידע, ועקרא דמלטא היה, דהא בקדמיתא כתיב, (במדבר כא) וישלח יי' בעם את הנחשים השרפים, וכתייב (דברים ח) נחש שرف. עקרא דלהון נחשת איהו. בגין דמשה היה ידע עקרא ושרשא ויסודה מההוא אחר, שעבד נחש ואסתמיך עליה. מי טעם. בגין דישראל חטא בליישגון, דכתייב (במדבר כא) וידבר העם באלהים ובמשה, ועל דא וישלח יי' בעם את הנחשים השרפים.

ומשה לא אזל אלא במר עקרא, שעבד נחשת נחשת, בההוא גוונא דאצטראיך לייה, דהא אתריה נחשת איהו. וקידשא בריך הוא לא אמר לייה ממה יתעביד, ומשה אסתפל ועבד לייה מנהשת, כמה דאצטראיך לאתריה. מגלן. דכתייב ויעש משה נחש נחשת ויישימחו על הגיס. מי עלי הגיס. על ההוא רשיימי דאייהו לעילא.

והא פגנן, בכל אחר Hai נחש אזל באטר רזא דאסות חיל, וביעיא אשת